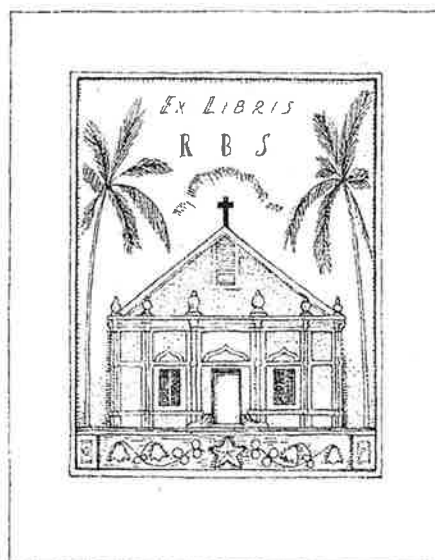

DET BÖRJADE I
TRANQUEBAR

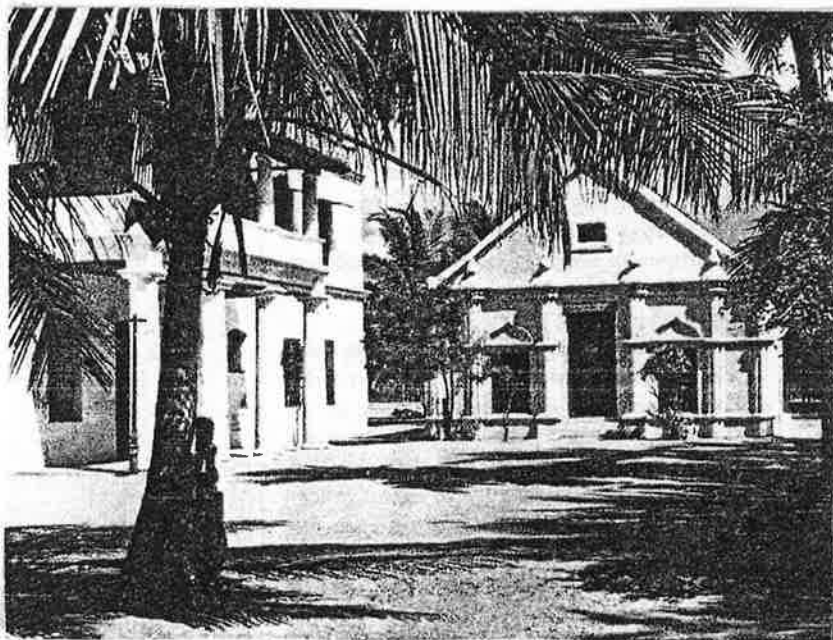
DET BÖRJADE I TRANQUEBAR

Ja det började i Tranquebar! Föräldrarna Bertil och Rut for från hemlandet i oktober 1920 – han efter en tid som sjömanspräst i Hull – och anlände till Indien en månad senare. Med sig hade de stora syster Ulla, född 7 december 1919. Större delen av resan skedde med båt via Engelska kanalen, Gibraltarsund, Medelhavet, Suezkanalen och Röda havet till Colombo på Ceylon. Efter en övergångstid med bl.a. språkstudier – självklart måste både Bertil och Rut behärska tamil, språket i den delen av Indien, för det kommande missionsarbetet – bosatte sig familjen i Tranquebar, en liten ort på Koromandelkusten vid Bengaliska viken. – De var nygifta, i slutet av 1918, vigda i Skedevi kyrka av Ruts far kyrkoherden Axel Jacobsson och vigda till missionärer på fastlagssöndagen i Hedvig Eleonora kyrka i Stockholm. – Bertil skulle tjänstgöra vid Pudukota läroverk, som saknade missionär sedan Herman Sandegren lämnat Indien, men kom istället att välja en annan angelägen uppgift nämligen som rektor för missionens statsunderstödda seminarium i Tranquebar och tillika som föreståndare för det därtill knutna teologiska seminariet. Familjen kom därför att bosätta sig just i Tranquebar på den plats där den allra första evangelisk-lutherska missionen i Indien påbörjades i och med Ziegenbalgs ankomst 1706. Bostaden var belägen på övervåningen i en gammal bungalow helt nära Ziegenbalgs lilla vackra kyrka. Runt huset växte vackra palmer och bakom huset fanns en lummig trädgård. "Det första hemmet" säger Rut i "Sex innehållsrika år, en arbetsperiod i Tranquebar" i "Tillkomme ditt rike", Svenska kyrkans missions årsskrift 1938.

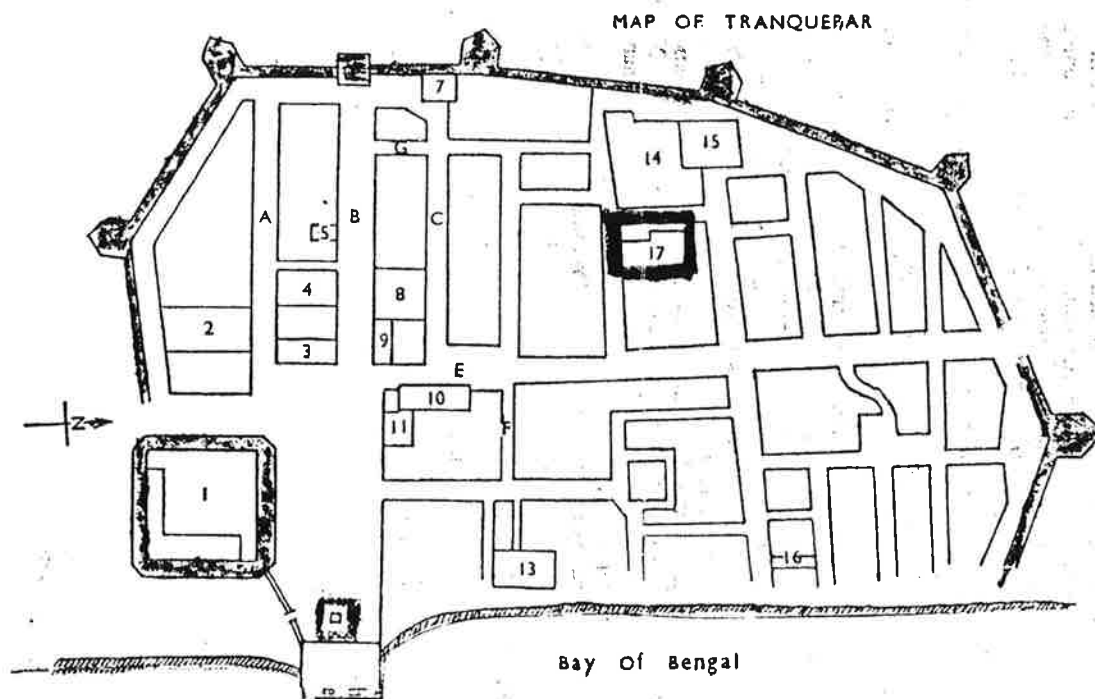
Den lilla staden Tranquebars tillkomst påbörjades den 7 december 1620 då den unge danske kaptenen Ove Gedde av Tanjorområdets styresman "The king of Tanjor", fått tillstånd att öppna ett handelssettlement och började byggandet av Dansborg 100 m från havsstranden. – Borgen kom från början att innehålla många olika lokaler: kommandantiens kvarter, utrymme för chefen för handelsverksamheten, för präster, en kyrka, matsal och soldaternas kvarter allt detta inom ramen för borgens försvarsfunktion. Sedan tillkom en stadsmur med sex utbuktande torn. I väständen av Kings street byggdes en stadspört i muren, som man måste passera för att komma in i staden. – Under århundradenas lopp har det byggts många kyrkor inom stadsmuren: Zion church, New Jerusalem church, som kom att fungera som domkyrka när den sydindiska kyrkan bildades 1919, en romersk-katolsk kyrka samt dessutom en moské alldeles intill den västra stadsmuren och ett hinduiskt tempel Shri Massillanathaswami alldeles intill havsstranden.

RUT OCH BERTIL VID ANDERSSONS KÄLLA I HAGARYD

DET FÖRSTA HEMMET VID ZIEGENBALGS KAPELL

15

EXPLANATION OF SYMBOLS USED ON THE MAP OF TRANQUEBAR

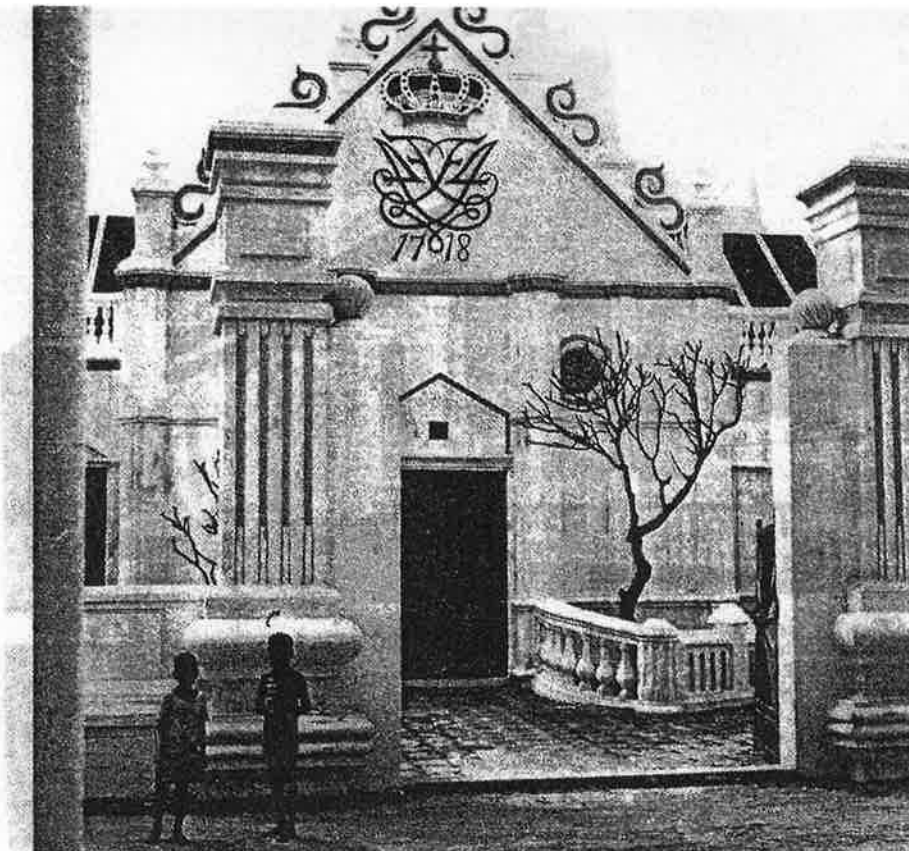
A.—New Street B.—King's Street C.—Prince George Street G.—Prince Christian Street	D.—Admiral Street E.—Queen's Street F.—Kalneyn Street
1.—Dansborg Fort 2.—Danish Cemetery 3.—Site of Zion Church Parsonage (now C.S.M. Bungalow) 4.—New Jerusalem Church 5.—Mr. John's House 6.—City Gate 7.—Roman Catholic Church 8.—Mission Houses 9.—Zion Church	10.—Site of the Commandant's House (now Schwarz Hostel) 11.—Site of the Governor's Bungalow (now Government Salt Factory Office) 12.—Ziegenbalg Monument 13.—Sri Masillanathaswami Temple 14.—Site of Admiral's House 15.—Mosque 16.—Site of Old Jerusalem Church 17.—Ziegenbalg's Garden, later mission school compound

Ziegenbalg och Plutschau anlände till Tranquebar den 9 juli 1706. Sedan dess firas dagen som "Missionens tacksägelsedag." Någon tid därefter måste det lilla vackra Ziegenbalgtemplet ha kommit till. Det användes under Bertil och Ruts tid som skollokal för Teachers trainingschool där Bertils verksamhet pågick. Tala om nära till jobbet! Bostaden låg bara 10 m ifrån. Den lilla byggnaden blev så älskad av både Bertil och Rut att den blev inritad i deras Exlibris tillsammans med SSUH:s symbol Polstjärnan och en slinga av Smålands landskapsblomma, Linnean. Dessutom hängde Rut upp en vacker indisk vävnad med det lilla kapellet i hallen i vår uppsalabostad på Luthagesplanaden.

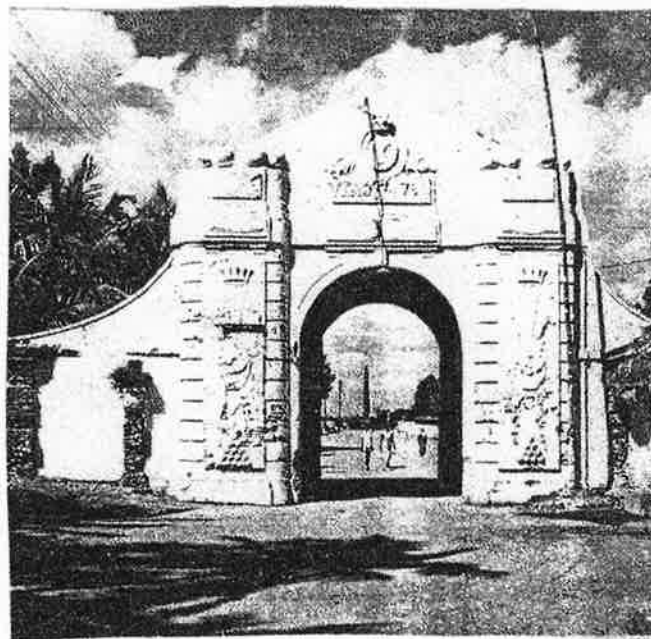
1906 invigdes ett Ziegenbalgmonument 200 år efter hans ankomst till Tranquebar. Minnesstenen står ganska nära stranden i Kings streets förlängning österut. Tranquebar tillhörde Danmark 1616 –1845 då Storbritannien övertog området. Tranquebar hade enligt uppslagsboken 11.520 invånare 1921. Då måste det ha kryllat av människor där. När Gun-Britt och Gunnar var där i november 1996 var det en mycket stilla och fridfull plats med små grupper av människor vid båtarna längs stranden och enstaka vandrare längs Kings street och Queens street. Vi har mycket undrat över vad flodvågskatastrofen strax efter jul 2004 kan ha ställt till med och har senare sett bilder därifrån som visar stora skador på bebyggelsen.

Där kom alltså familjen att bosätta sig 1921. Av dagbokens noteringar framgår den intensiva verksamhet som följde. Bertils mycket starka engagemang gjorde att han var i ständig verksamhet både vid seminariet och på resor i omgivningen. Både glädjeämnen och svårigheter mötte, vilket berättar om i sin "Sex innehållsrika år." Hur en missionärsfamilj kan ha det år efter år har på ett utomordentligt sätt skildrats i Birgitta Sandblads "Indien som jag minns det." Birgitta är dotter till Sigfrid Alm missionär i Indien. Missionärerna pendlade i den mån arbetet tillät mellan arbetsområdet och Solvik i Kodi uppe i berggen, där man uppehöll sig under den allra varmaste tiden av året. Där gick barnen i skolan, när de uppnått skolåldern uttröttade missionärer fick möjlighet att vila upp sig någon tid i det svala klimatet uppe i bergen. I boken är många personer knutna till missionen nämnda och Sjöstrands-familjen finns också med på flera bilder.

Under 1921 väntades tillökning i familjen. När dagen närmade sig togs Rut in på ett sjukhus i Vellore. Bertil hade inbokade möten på annat håll men besökte Rut så ofta han kunde. Så en dag när han inte kunde vara hos henne fick han ett telegram med lydelsen: "Baby deadborn. Wife well, wanting you." Pojken var död strax innan han föddes, Gunnar fick ingen storebror. Föräldrarnas stora sorg kan man föreställa sig. En tid efter denna sorgliga händelse skrev Rut en vacker dikt om detta. Den har återfunnits i Bertils dagbok.

THE NEW JERUSALEM CHURCH

PORTALEN I STADSMUREN

Mitt barn du som ej fick begynna
Att leva ditt liv på vår jord
Nog må jag väl undra och spörja
Hur din gärning så snart var gjord

Men jag vet ju att högre tankar
Än mina styrde ditt lopp
På en kärlek förmer än andras
Jag bygger min tröst och mitt hopp

Han, den store mäktige kände
Av din levnad vart ögonblick
Du var av hans liv en gnista
Och tillbaka till honom du gick

Nu vilar du trygg vid hans sköte
Hans kärlek helt omsluter dig
Och tänker jag på dig med smärta
Den vissheten tröstar dock mig

För honom du ej mer förgäter
Han allom är god och vis
Jag tror mitt barn du är vorden
Ett blomster i paradiset.

Rut låg sjuk en tid efter detta, men när hon tillfrisknat återvände familjen till Tranquebar och Bertil kunde återuppta sitt arbete som rektor för Tranquebars teachers trainingschook. Bertil engagerade sig åter djupt i allt som rörde seminariets verksamhet. Han brann särskilt för bylärarens arbete. Han såg vad dennes gärning kan vara när den är som bäst men också svårigheterna han arbetade under, ensamhet och primitiva förhållanden. De unga missionärernas dagar var fyllda av kamp och bekymmer men med brinnande håg övervanns svårigheterna. Till ljuspunkterna hörde stilla månskenskvällar på taket av deras bungalow i kretsen av några seminarieelever. Bruset från havet förnams på avstånd. I ett hus intill lät en flöjtblåsare sitt instrument ljuda i klara toner och på långt avstånd hördes emellanåt böneutroparen från den muhammedanska moskén.

De kommande åren kännetecknades av sjudande arbetsiver med både praktiskt arbete för att hålla skolbyggnader och den närmaste omgivningen i prydligt skick och arbete för demokratisering och effektivisering av utbildningsarbetet. Han ville också starta upp utbildning för praktiskt arbete, snickeri, mattvävnad o. dyl.

Med jämna mellanrum när hettan i låglandet blev alltför påfrestande för familjen upp till svalare trakter, Solvik och Kodi. Under senare delen av 1922 gick Rut åter i väntans tider. När dagen närmade sig för hon i månadsskiftet 1922—23 till ett sjukhus i Madura och där föddes Gunnar den 4 januari. Det står Madura i passet. Vid dopet hemma i Tranquebar överlämnade lärarna en sked av silverliknande material, i matskedsstorlek, vackert formad men annorlunda än våra vanliga matskedar. Den används dagligen ännu i dag.

Under senare delen av 1923 gick Rut åter i väntan och den 21 mars 1924 föddes Barbro. Nu hade Gunnar både en storsyster och en lillasyster. Stora syster Ulla och Gunnar gick ofta promenader med sin ayah, Admiral sreet, Queens street, Kings street och vidare förbi Dansborg ner till havsstranden för att titta på vågorna. Och lillasyster Barbro var förstas med i sällskapet när hon blev lite äldre. – Vid två års ålder var Gunnar med om en "trafikolycka." Trafiken i Tranquebar kan inte ha varit särskilt omfattande, cyklar, en och annan jutka, enstaka bilar kanske. En jutka är ett tvåhjuligt fordon med höga hjul, ett flak att sitta på och ett välvt tak, dragen av en eller två vita oxar. Man tog nog en jutka om man skulle iväg en bit särskilt om man hade ett eller flera barn med sig. Barnen måste lyftas upp på flaket. Mor Rut skulle göra en sådan tur. Gunnar var upplyft. Oxen lade sig plötsligt på knä varvid flaket kom att luta starkt framåt och Gunnar föll ur och råkade hamna med huvudet alldeles framför ena hjulet, oxen ryckte till varvid hjulet kom åt den lilla skallen och gjorde ett stort sår i pannan upp mot hjässan. Mor Rut måste ha blivit förtvivlad. Det var ett ytligt sår men det tog lång tid att läka och blev ett stort ärr, ett minne från Tranquebar.

Den 1 mars 1926 föddes vår lillebror Lars-Olov. Också han fick en dopsked av seminarielärarna. Flickorna fick inga skedar. Flickfödslar anses i Indien inte lika betydelsefulla. Pojkar kostar i Indien ingen hemgift men det gör flickor, ofta väldigt mycket så att familjen måste sätta sig i skuld för att klara det. – Lars-Olov hann vara med på en vistelse på Kodi och Ulla hann gå i skolan en tid där. Flera år hade gått och det började bli dags för familjen att återvända till hemlandet för en viloperiod. Det hade arbetats intensivt flera år. – Rut berättar: Älsklingstanken att kunna göra något för byläraren blev i någon mån förverkligad genom de större möten för lärarna från hela fältet, som hölls dels i Tranquebar dels på andra platser. Ännu ett steg togs till dess förverkligande genom startandet av en pedagogisk tidskrift för bylärare vars redigering i huvudsak kom att vila på lärarkåren i Tranquebar. – Vi har ock ordnat möten runt Tranquebar varvid i föredrag och diskussioner byskolans problem passerat revy och de blivande lärarna konfronterats med desamma. Eleverna har förts ut i byförsamlingarna för att leda söndagsskolearbete och andaktsstunder, hålla nykterhetsföredrag, skriftspridning etc.

KINGS STREET
NOVEMBER 1996

Också utanför seminariet hade det hänt åtskilligt i Tranquebar. Ett tryckeri hade startats som kunde tillhandahålla erforderliga trycksaker till seminariet. Doktor Berta Sandegren hade öppnat en poliklinik för skolans elever, där också patienter från hela trakten togs emot. Motorbussar gick mellan Mayavaram och Tranquebar. Och i slutet av 1926 invigdes nya järnvägen, som familjen dock inte hann använda mer än ett fåtal gånger.

Tiden för hemresan närmade sig. Arbetsperioden var slut. Och vid årsskiftet 1926 – 1927 påbörjades hemresan. Den gick till att börja med samma väg som utresan. I Röda havet tittade vi på kamelkaravanerna i ökenlandskapet vi passerade. I Port Said gick vi i land. Det var sed bland missionärerna att på hemvägen kasta sina gamla tropikhjälmarna i Medelhavet och innan dess köper man i Port Said en ledigare huvudbonad. Gunnar fick en rutig skärmmössa, en jockeymössa, troligen Lars-Olov också. Vad flickorna fick för mössor är osäkert. Men trots den nya mössan ville Gunnar inte kasta sin fina kakifärgade solhjälm. I Neapel slutade båtresan och det blev tåg ända hem till Sverige. Familjen bosatte sig det första året i Lund. Bertil for land och rike runt och höll missionsföreläsningar och påbörjade ivrigt teologiska studier. Han siktade på prästvigning före nästa utresa till Indien. Ulla gick i skolan och Rut var troligen hemma med de yngre barnen. Vi promenerade ofta i den vackra stadsparken, centralt belägen i staden och matade fåglarna i parkdammen. – Från Ullas skoltid finns det en lustig historia. Fröken skulle lära ut något om djuren på bondgårdar. Och fröken berättade om hästarna. ”Det finns hästar med vanlig man som faller ner längs halsen ock det finns hästar med ståndman som står rakt upp.” Då vinkar Ulla ivrigt med handen. ”Ja Ulla!” – ”Fröken, min far har ståndman.” Hur fröken reagerade är okänt. Bertil hade ett vackert mörkbrunt hår, som var kammat rakt upp från den höga pannan.

Den 7 februari föddes vår lilla lillasyster, Lena, Ingrid Magdalena. Magdalena kanske från ”Barnen från Frostmofjället” som lästes högt i familjen. Familjen besökte emellanåt Ruts barndomshem, där far och mor, Axel och Tekla ännu bodde. Kanske uppehöll sig familjen där under januari 1929, kanske efter jul- och nyårsvistelse. Bertil reste också därifrån ut i landet på sina missionsuppdrag.

Han drabbades av en svår förkylning och blev liggande svårt sjuk i prästgården. Sjukdomen förvärrades till en häftig lunginflammation, som på den tiden inte gick att häva. Bertil dog den 29 januari endast 37 år gammal. Rut stod ensam med fem minderåriga barn. Rut blev också svårt sjuk. Hon kunde inte vara med på Bertils begravningsgudstjänst i Ansgarskapellet i Uppsala Domkyrka. Gravsättningen skedde på Uppsala kyrkogård strax väster om den äldsta delen av kyrkogården. På gravplatsen sattes senare upp ett litet kors av svart granit där också förutom namnen, på Ruts önskemål höggs in: JOH:10:27-28. Hur Rut klarade fortsättningen har vi alltid haft svårt att förstå. Men hon gjorde det.

Familjen bosatte sig i Uppsala, först på S:t Göransgatan 7, nära Vaksala torg och Vaksalaskolan, där Gunnar gick sina första skolår. Ulla gick först några år i Lindska skolan mitt emot Trefaldighetskyrkan. De yngre barnen, Barbro, Lars-Olov och Lena hade ännu inte börjat sin skolgång, när familjen blev uppsalabor. Man kan anta att Rut brottades med ekonomin. Fastän vi var sex i familjen och säkert skulle kunnat fylla ut lägenheten hyrde hon ut ett rum till en teol. stud. Tore Lord, farbror Tore som vi kallade honom. Han blev senare kyrkoherde någonstans i södra delen av landet.

Rut var utbildad folkskollärare – med gott pedagogiskt sinne. För att vardagslivet skulle gå runt organiserade hon barnaskaran så att var ock en hade sin uppgift. De olika uppgifterna var: Diskning, Torkning, Städning, Ärende och Ledig. Vi hade en cykel i familjen och cykeldagar i tur och ordning. Hade man då riktig tur kunde Ledig-dagen och Cykel-dagen sammafalla.

Efter tre eller fyra år i lägenheten på S:t Göransgatan flyttade familjen till Luthagen, Luthagesplanaden 24 C. Skolvägen blev mycket kortare för Lars-Olov och Gunnar. Flickorna hade lite längre till Lindska skolan. – Nu rasade åren iväg, nog så arbetsamma för oss alla, mest för Rut, som tidvis vikarierade i olika skolor och höll samman hemmet med fem barn i skolan. Hon åtog sig också att ta hand om en föräldralös flicka, Mary, jämngammal med Lena, som blev som en extra syster för oss.

Verkliga ljuspunkter i tillvaron för oss alla blev somrarna i Hagaryd, till att börja med i Skedevi prästgård hos morfar och mormor och efter morfar Axels död i Christinelund hos mormor Tekla. Vi bodde i prästgården i den intilliggande arrendatorsbyggnaden och i Christinelund i Svalboet, ett litet hus helt nära huvudbyggnaden. Då var vi mycket tillsammans med våra kusiner på Ruts sida. I Fiskartorpet bodde på somrarna moster Na och morbror Bertil, Gittan, Pelle och Anna-Karin och i Tölingsnäs Ponténs, Inga-Britt, Barbro och Urban. Det blev mycket badande, i Lillsjön, när vi var i Fiskartorpet och i Tisnaren när vi var i Töling. Vi hade också ett badställe i Tisnaren ganska nära Christinelund.

Innan simkunnigheten var mera allmän bland oss kusiner tog en vänlig morbror, morbror Erik i Töling tag i detta och såg till att alla lärde sig simma ordentligt. Ett rep om livet som någon äldre höll i och så i med ungen. Alla lärde sig mycket snart. Alla som kunde simma 10 m fick vid en liten prisutdelning en Pommac och en chokladkaka. Flera kusiner simmade så småningom med följbåt Lillsjön runt, c:a 2000 m. – Sommaren 1936, det år Berlin-olympiaden genomfördes, ordnade kusinerna också sin "Olympiad" med många olika grenar t.o.m. maraton, som dock inte var så lång som en riktig maraton. – När vi blev lite äldre cyklade vi från Uppsala till Hagaryd för sommarvistelsen där. Flera cyklar hade så småningom anskaffats. – Vistelsen i Hagaryd under somrarna blev en stor tillgång för hela familjen, någonting man alltid längtade till och glädde sig över.

Inom kusinkretsen på Ruts sida skedde under några somrar konfirmationsläsning i Hagaryd med kyrkoherden Birger Gunne som läspräst. Vi samlades i prästgården och satt i salongen en trappa upp ett par tre timmar varje vardag under någon månads tid. Konfirmationen och första nattvardsgången ägde rum i Skedevi kyrka och följdes av gemensam högtidsmåltid i prästgården. Barbro och Gunnar var med i samma konfirmandgrupp 1939 med sammanlagt åtta konfirmander: Lennart Pontén, Barbro Pontén, Birgit Mellin, Ingrid Örtegren, Ulla Ljungström och Marianne Petrén och Barro och Gunnar. Den här gruppen firade – inte 50 årsjubileum – men 49 år den 27 och 28 augusti 1988. Vi samlades hos Ingrid i Gröna stugan, alldeles intill Skedevi kyrka för att minnas och äta gemensamma måltider. På lördagen gjorde vi också en gemensam båttur på Tisnaren i två båtar. Barbro och Gunnar övernattade i Töling och Fiskatorpet. På söndagen Högmässa i kyrkan, då Birger Gunne, 93 år, stod för allt. Efter gudstjänsten högtidslunch i Gröna stugan. Det blev ett mycket fint och trevligt jubileum med många sköna hågkomster från vår lästid. Birgit, Barbro P och Ingrid stod för arrangemangen. – Förutom denna läsgrupp gick en äldre och ett par yngre och sommarläste i Skedevi med i huvudsak samma arrangemang. Konfirmationerna blev lite av sommarens högpunkt då alla konfirmander, föräldrar och syskon samlades under ett par festliga dagar.

1942, den 2 februari fyllde Rut 50 år. Födelsedagen firades i lägenheten i Uppsala med barn, släkt och vänner. – Lars-Olov, 16 år, skrev en trevlig födelsedagsdikt.

DIKT TILL MOR PÅ 50-ÅRSDAGEN

I dag har hela släkten sig samlat
I Uppsala lärdomens burgna stad
Och bordet är väl med mat belamrat
Och gråsparven kvittrar därute så glad

Varför har hela släkten hit anlänt
Med bröd och smör och kort och kupong
Och varför har jag min skaldekonst använt
Till denna enfaldigt dumma jargong

Varför har borden så festligt dukats i
Sjöstrandska hemmet med pomp och ståt
Och varför har spisen så flitigt brukats
Och bakbord och kavel och smörsmetad plåt

Jo i dag har allas vår Tuttan fyllt 50 år
Det är henne vi firar i samlad tropp
Och fastän i världen mörkret rår
Så firar vi henne med kaffe och dopp

Du, Mor vi så gärna dig tacka ville
För allt du gjort och allt vi fått
Ty den hjälp du fått är endast promille
Av den hjälp vi borde ha gett dig i stort och smått

Det har alltid vart gnäll när det skulle dukas
Eller ett ärende springas nå'nstans
Och det aldrig frivilligt diskas brukas
Och sällan en hjälpande hand bland oss fanns

Men jag vet, du förlåter allt, och vi lova
Att alla försöka att bättre bli
Att inte slöa och sitta och sitta och sova
När vi borde jobba och du vara fri

Och nu mina vänner innan vi åter
Börja att äta med friska tag
Har jag – hur märkligt än det låter –
Som sagt – jag har ett förslag

Men först vill jag ge en anmärkning så ringa
Tänk ej på grannarna, värd och sånt där
Utan hjälp här att hyllningar bringa
Så att ljudvågorna högt dem bär

Det är bäst att sluta så ni ej börjar murra
Här är förslaget: Jag tycker som så
Att högt och ljudligt för Tuttan vi hurra
Och antalet hurrningar: två gånger två.

Under de tio åren mellan 1942 och Ruts nästa jämna födelsedag hände också mycket. Respektive skolgångar avslutades och yrkesutbildningar påbörjades och fullföljdes: Ulla till sjuksköterska, Gunnar väg- och vattenbyggare, Barbro fil. mag. och lärare, Lars-Olov lärare och organist och Lena lärare. Och alla började yrkesarbeta på olika håll i landet. Mor Rut vikarierade på olika skolor i Uppsala. Hon var mycket verksam inom Svenska Kvinnors Missionsförening och en period också ordförande i föreningen. En tid var Rut också i Indien, där hon arbetade som husmor på skolhemmet Solvik i Kodi. Det var säkert en lycklig tid för henne, då hon också tidvis umgicks med Ulla och maken Otto som också rest ut till Indien som missionärer. Under en period bodde familjen Walther Ulla, Otto och deras barn i Tranquebar i ett hus vid Kings street. – En svår reumatisk åkomma gjorde att Rut måste lämna Indien tidigare än som avsetts. Under lång tid vårdades hon på Akademiska sjukhuset. Syskonskaran besökte henne så ofta vi kunde. Så gott som varje dag hade hon besök av någon av oss. Så småningom blev Rut så återställd att hon kunde vara hemma på 24:an. – 1947 återvände Gunnar till Uppsala för arbete i stadens tjänst med bl. a. projektering av gator och ledningar och t.ex. förberedelser för och genomförande av uppmuddringen av Fyrisån från Islandsfallet ända ner till Ekoln. Ännu gick de små ångbåtarna på ån bl. a. med stora kolpråmar på släp. – KFUM med Uppsala Riddarpojkar och scoutarbetet blev lite av en röd tråd för Lars-Olov och Gunnar med sjukvård och knopar och läger tillsammans med bussiga kamrater. Gunnar Weman, sedermera biskop och ärkebiskop fungerade under en tid som scoutkårens kaplan. Även Tore Littmarck var verksam inom kåren och under flera år sekreterare i KFUM:s världsförbund med placering i Geneve, senare kyrkoherde i G:la Uppsala och prost i Vänge. Han har skrivit åtta psalmer i den nya psalmboken. En av de yngre scouterna på vår avdelningen, Vikingarna, var Eskil Hemberg, som vuxen under senare år en välkänd musikprofil.

Den 2 februari 1952 fyllde Rut 60 år. Då var det stor samling hos Lena och Åke i Estuna där Åke var kantor. Man samlades i kantorsbostaden, alla hemmavarande barn förstås och många av Ruts syskon med äkta hälfter, Sigurd, Birger, Erik och Kajsa, Inga och Nils, Bengt och Signe. Det var en glad och lycklig samling. Rut ser glad ut på de bilder som finns bevarade. – Efter denna roliga och minnesvärda händelse gick det ungefär ett år. I slutet av 1952 kände Rut sig dålig. Vid undersökningen som följde konstaterades en allvarlig cancertumör i bukhålan. Rut lades in på Sammariterhemmets sjukhus. Tumören kunde inte opereras och den 20 maj dör Rut omgiven av några av sina närmaste efter ett strävsamt, liv sedan 1929 ensamstående mor till fem barn.

Jordfästningen ägde rum i Uppsala Domkyrka med många anförvanter närvarande och gravsättningen intill Bertil på Uppsala kyrkogård. Gunnar talade vid gravsättningen.

Älskade Mor, Du har lämnat oss och slutat Ditt idoga jordeliv. Dina barns hjärtan är bräddfulla av tung sorg och vi känner en obeskrivlig saknad och tomhet. Men samtidigt är fyllda av en oändligt stor tacksamhet över att fått äga en sådan Mor som Du varit för oss. Genom det strålande minne Du gett oss bär du oss framåt nu och under kommande dagar och år. Vi minns Din ständiga och ömma omsorg om oss alla, vi minns Ditt ljusa, varma leende, vi minns Din tapperhet, Din uthållighet och tålamod, vi minns Din alltid lika okuvliga arbetsiver in i det sista och vi minns Din klara, vackra blick, som log mot oss och som talade om Din kärlek och vittnade om Ditt inre lugn och Din tillförsikt som burit Dig och oss genom åren. Vi är fyllda av stolthet, vördnad och beundran. In i det sista ömmade för oss och ordnade du för oss.

Älskade Mor, i Dina sista stunder berättade du för oss om allt vackert Du fått se under Ditt liv och Du talade till oss om Din stora tacksamhet över allt underbart Du fått uppleva under Din jordevandring. Du bad oss att inte vara sorgsna utan glädja oss med Dig, när Du gått över gränsen till det landet, som Du så innerligt har längtat till och där Du hoppades att få stå Din store Ledare ansikte mot ansikte. Redan här på jorden stod Du himmelen nära och med ögonen fästade på bilden av Din Frälsare slumrade Du in och gick stilla över gränsen. Älskade Mor, med hjärtana fyllda av sorg gläds vi med Dig.

Sv.Ps. 575:6

Så somnar jag glad i ditt heliga namn
Du vakar tills dag sig tänder
När morgon upprinner då är jag i hamn
Jag skådar mitt hemlands stränder
Och griper med utesäglig fröjd
De genomborrade händer

I ock med vår kära Mors bortgång avslutades en epok. Familjens lägenhet, Luthagesplanaden 24, beboddes några år av någon av syskonen, släktingar eller vänner men såldes så småningom och syskonskaran med familjer skingrades över landet från Lund till Hudiksvall och alla hade vi med oss glada och ljusa minnen från vår härliga Uppsala-tid som tack vare Mor Rut blev något att vara djupt tacksamma och glada över.